

Sygn. akt X GC 2262/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Sekretarz sądowy Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) -Finanse spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko K. Z.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki (...) -Finanse spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz pozwanego K. Z. kwotę 287,00 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 2262/17

UZASADNIENIE

W dniu 1 czerwca 2017 roku powódka (...) -Finanse spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniosła pozew przeciwko pozwanemu K. Z. o zapłatę kwoty 1172,19 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 891,75 zł od dnia 9 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i od kwoty 280,44 zł od dnia 11 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 1172,19 zł od dnia 1 stycznia 2016 roku, a także kosztami postępowania. W uzasadnieniu podała, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sprzedawała pozwanemu towary, a pozwany nie zapłacił za nie ceny. Podała, iż nabyła od poprzedniego wierzyciela pozwanego roszczenie o zapłatę kwoty 1172,19 zł w drodze umowy cesji wierzytelności.

W dniu 19 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, którym pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wniósł on o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Uzasadniając swoje stanowisko zaprzeczył istnieniu roszczenia. Przyznał, iż zawarł z poprzednikiem prawnym powódki umowę sprzedaży towaru. Wskazał jednak, iż zapłacił dochodzoną pozew należność poprzednikowi prawnemu powódki w terminie. Podniósł, iż faktury o nr (...) nie zostały mu doręczone.

Podał, iż dopiero w dniu 9 grudnia 2016 roku zostały pozwanemu doręczone duplikaty faktur, po tym jak się o nie upomniał. Wyjaśnił, iż o zapłacie należności poinformował zarówno poprzednika prawnego jak i powódkę.

Sad ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. umowę sprzedaży towaru, która została przez sprzedawcę wykonana.

W związku z wykonaniem umowy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wystawiła pozwanemu faktury VAT o nr:

- (...) z dnia 24 czerwca 2015 roku za sprzedany pozwanemu w dniu 1 czerwca 2015 roku towar, opiewająca na kwotę 891,75 zł brutto z terminem zapłaty wyznaczonym na dzień 8 lipca 2015 roku,
- (...) z dnia 27 lipca 2015 roku za sprzedany pozwanemu w dniu 27 lipca 2015 roku towar, opiewający na kwotę 280,44 zł brutto z terminem zapłaty wyznaczonym na dzień 10 sierpnia 2015 roku.

Faktury nie zostały pozwanemu doręczone.

Bezsporne, nadto dowód:

- faktury VAT z dokumentami WZ k. 24-27.

Z uwagi na to, iż faktury VAT o nr (...) po ich wydaniu nie zostały doręczone pozwanemu, zwrócił się on do pierwotnego wierzyciela o doręczenie duplikatów tych faktur.

W dniu 4 stycznia 2016 roku, niezwłocznie po otrzymaniu faktur, pozwany zapłacił na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 1172,19 zł tytułem należności wynikających z faktur VAT o nr (...). Pozwany poinformował spółkę o dokonanej zapłacie

Dowody:

- duplikaty faktur k.48,49
- polecenie przelewu k. 50,
- korespondencja mailowa k. 51,

W dniu 7 marca 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (cedent) zawarła z (...) – Finanse spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (cesjonariusz) umowę o przeniesieniu wierzytelności, na podstawie której przelała na rzecz cesjonariusza wierzytelności z tytułu niezapłaconych przez dłużników cedenta należności za sprzedane przez cedenta dłużnikom towary i usługi objęte fakturami VAT, w tym wierzytelność cedenta wobec pozwanego stwierdzoną fakturami o nr (...).

Dowody:

- umowa przelewu wierzytelności k. 28-33.

Powódka zawiadomiła pozwanego o cesji wierzytelności i pismem z dnia 23 marca 2017 roku wezwała go do zapłaty kwoty 1172,19 zł stanowiącej sumę należności wynikającej z faktur VAT o nr (...). Pozwany o dokonanej zapłacie za faktury poinformował w dniu 28 marca 2017 roku powódkę.

Dowody:

- wezwanie do zapłaty k. 34,

- zawiadomienie o przelewie k. 35.

- odpowiedź na zawiadomienie k. 52.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Sąd zważył, że powódka wywodziła podstawę legitymacji do występowania w procesie z umowy cesji wierzytelności zawartej z pierwotnym wierzycielem pozwanej. Stosownie do przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Wskazać należy, że celem i skutkiem przelewu pozostaje przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta. Przelew powoduje utratę statusu wierzyciela przez cedenta i jego wyłączenie ze stosunku zobowiązującego łączącego go dotychczas z dłużnikiem. Wierzycielem staje się cesjonariusz, który nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu.

W rozpoznawanej sprawie powódka zawarła umowę cesji wierzytelności w dniu 7 marca 2017 roku z dotychczasowym wierzycielem pozwanej - (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Na podstawie tej umowy powódka nabyła od dotychczasowego wierzyciela wierzytelność dochodzoną pozwem przysługującą dotychczasowemu wierzycielowi wobec pozwanej.

Umowa ta została uznana przez Sąd za skuteczną, ponieważ nie budziła żadnych zastrzeżeń, a także nie była kwestionowana przez strony.

W niniejszej sprawie powódka żądała zapłaty ceny za towar sprzedany pozwanemu przez poprzednika prawnego powódki.

Podstawą roszczenia pozwu był zatem przepis art. 535 k.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Z treści tego przepisu wprost wynikają podstawowe obowiązki stron umowy sprzedaży, w tym obowiązek kupującego, którym jest pozwany, polegający na zapłacie ceny.

Bezsporne w sprawie były zawarcie umowy sprzedaży przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powódki, wykonanie umowy przez pierwotnego wierzyciela pozwanego oraz wysokość ceny. Pozwany zaprzeczył roszczeniu podnosząc, iż uregulował należność w terminie, niezwłocznie po tym jak doręczone mu zostały faktury VAT stwierdzające te należności.

Kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy okazało się ustalenie, oparte na dokumencie w postaci polecenia przelewu, iż pozwany uregulował całą należność dochodzoną pozwem jeszcze przed wniesieniem pozwu. Sąd ustalił również, iż pomimo dokonania zapłaty w dniu 4 stycznia 2016 roku, a więc po terminie określonym w fakturach VAT o nr (...), pozwanemu nie można zarzucić opóźnienia w zapłacie. Z dokumentów zgromadzonych w sprawie wynika, iż pozwanemu nie zostały doręczone sporne faktury, a więc nie mógł ich uregulować we wskazanym w nich terminie. Pozwanemu zostały doręczone tylko duplikaty tych faktur i nastąpiło to dopiero po tym, jak pozwany się o nie upomniał. Na tej podstawie Sąd przyjął, iż pozwany płacąc należność spełnił świadczenie w terminie.

Wobec powyższego uznać należało żądanie pozwu za nieuzasadnione, a powództwo oddalić.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji orzeczenia.

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedstawione przez strony. Dokumenty te nie były kwestionowane i nie wzbudziły zastrzeżeń Sądu, dlatego uznać je należało za wiarygodne.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w przepisach art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zgodnie z powołanym art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Sąd zważył, iż pozwany wygrał sprawę w całości. Sąd nałożył obowiązek zwrotu kosztów postępowania na powódkę. Na poniesione przez pozwanego koszty włożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 270 zł ustalone na podstawie § 2 punkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 w sprawie opłat za czynności adwokackie i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku, tj. zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 287 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.